

הילדה עם המנורה

היה היתה ילדה שנשאה מנורה זוהרת ברחובות והיתה
מאושרת מאוד.

לפתע באה רוח סערה וכיבתה את האור במנורה.
"מי ידליק לי את האור במנורה?" קראה הילדה
וחיפשה מסביבה.
אבל איש לא היה להדליק לה את האור.

~

מה בשיח רוחש?
מי בעשב מרשרש?
ממהר בלי למעוד

הנה בא הקיפוד.
"קיפוד דוקרני, עזרני! הרוח כיבתה את
האור במנורה, מי ידליק אותו שוב?"
"מהר מהר פן אאחר,
שאלני אחר.

ילדיי בבית מחכים
אין לי זמן לדיבורים!"

מי נוהם שם בקול?

זה הדוב הגדול.

"דוב חביב! הרוח כיבתה את האור

במנורה, אולעי אתה יודע מי יכול

להדליק אותה שוב?"

"להגייד איני יכול,

כאן החורף שוב זועף,

ואני עייף עייף,

הום, הום, הום"

הס, הקשיבו רוב קשב!
מי מתגנב שם בעשב?
שועל אדמוני ופיקח
את האויר מרחרח.
"הביתה, הביתה ילדה,
אינך רואה כי את מפריעה?
את טרפי את מבריחה,
הסתלקי נא, הסתלקי!"

התיישבה הילדה על אבן והחלה בוכה.
ראו אותה הכוכבים ואמרו לה:
"אל תבכי, אל אמא שמש אהובה לכי,
את השמש הטובה שאלי".

~

קמה הילדה והמשיכה ללכת.
כעבור זמן לא רב הגיעה לבית קטן ביער
ובבית ישבה אישה וטוותה צמר.
היא פתחה את הדלת ושאלה: "המכירה
את את הדרך אל השמש? התרצי ללכת
איתי אליה?"

אני את הגלגל מסובבת, וטווה חוטים דקים.
שבי ונוחי כאן בפנים,
נוחי, כי דרך תארך ימים רבים".
נכנסה הילדה וישבה בביתה של האישה.
וכשנחה די הצורך לקחה את המנורה
והמשיכה בדרכה.

היא הגיעה לבית קטן, ובבית ישב סנדלר שקן שעבד והתקין
נעליים.

"בוקר טוב, המכיר אתה את הדרך אל השמש? התרצה ללכת
איתי אליה" שאלה הילדה.

"לא, לא איני יכול, יש לי עוד נעליים רבות להטליא, שבי
ונוחי קצת בביתי"

ישבה הילדה ונחה, ואחר כמה, לקחה את המנורה והמשיכה
בדרכה.

סוף סוף ראתה ממרחקים הר גבוה. "שם למעלה בוודאי גרה
השמש" חשבה, והחלה לטפס במעלה ההר.
ילד קטן בא לקראתה כשהוא משחק בכדור.
"בוא איתי, אני הולכת אל השמש". אבל הילד העדיף לשחק
בכדור, והתרחק ממנה.
הילדה המשיכה בדרכה וטיפסה יותר ויותר גבוה, אבל גם כאן לא
מצאה את השמש.
"כאן אשב ואמתין לשמש" אמרה לעצמה,
ומכיוון שהיתה עייפה מאוד, התיישבה, נרדמה וישנה שינה
עמוקה.

ראתה השמש את הילדה, וכשהיום נטה
לערוב היא רכנה אליה והציתה בקרניה את
האור במנורה.

התעוררה הילדה וגילתה שהמנורה שוב
דולקת -

"המנורה שוב דולקת! והאור יפה וחם". היא
יצאה בדרכה הביתה מאושרת ושמחה.

במורד ההר פגשה שוב בילד, והוא בכה: "הכדור אבד לי, ואיני יכול למצוא אותו"

"אל תבכה, אני אאיר לך ונחפש אותו"

"הנה הוא כאן בעשב!"

שמח הילד והלך משם מזמר.

הילדה המשיכה בדרכה אל העמק, והגיעה לביתו של הסנדלר.

הוא ישב עצוב בביתו ולא עבד.

"האש כבתה בתנורי וידיי קפאו מקור. אינני יכול עוד לתקן

נעליים"

"אני אדליק את האש בתנורך" אמרה הילדה וכך עשתה.

הסנדלר חימם את ידיו והמשיך לעבוד בחריצות.

המשיכה הילדה לאיטה דרך היער, עד שהגיעה אל
האישה. הביקתה היתה חשוכה.
"האש בתנורי כבתה" אמרה האישה "וכבר זמן רב
שאיני יכולה לטוות"
"אדליק לך את האש מחדש" אמרה הילדה.
הזקנה ניגשה לכישור, סובבה את הגלגל במהירות
ושבה לטוות חוטים דקים ועדינים.

הלכה הילדה בשדה וכל החיות התעוררו למראה המנורה הדולקת.
השועל מיצמץ בעיניו ובהה אל האור. הדוב הגדול נהם, ונדחק
עמוק יותר לתוך המערה שלו.
הקיפוד התקרב בסקרנות: "איזו מין גחלילית ענקית זו?"
אז, חזרה הילדה בשמחה הביתה.
אבא ואמא כבר חיכו לה, הערב היה ערב חנוכה, והם רצו להדליק
את הנר הראשון.
אבא לקח והדליק את השמש מאש המנורה, וכך זהרו הנרות – באור
פלאים מקרני השמש הטובה.

חג חנוכה מלא באורות קסם,

